

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Petra Polácha a Mgr. Petra Kobylky v právní věci žalobce: **Českomoravská potravinová společnost, a.s.**, se sídlem ve Zlíně, Lešetín II/651, zast. daňovým poradcem Ing. Markem Piechem, se sídlem Punktum, spol. s r.o., Otická 758/19, P.O.BOX 29, Opava, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně**, se sídlem v Brně, nám. Svobody 4, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 18.4.2007, č.j. 6887/07-1200-702271, **se zrušuje** pro nezákonnost a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému .
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 200,- Kč, ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce Ing. Marka Piecha, daňového poradce, se sídlem Punktum, spol. s r.o., Otická 758/19, Opava, ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Na základě výsledku daňové kontroly daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2000, 2001, 2002 a 2003, daně z přidané hodnoty za zdaňovací období od měsíce listopadu r. 2001 do dubna r. 2004 a silniční daně za rok 2000 – 2003 bylo Finančním úřadem ve Zlíně vydáno prvostupňové žalobou napadené rozhodnutí, a to dne 14.6.2006, pod č.j. 151845/06/303917/4391. Tímto rozhodnutím byla žalobci dodatečně

vyměřena daň z příjmů právnických osob ve výši 1 004 090,- Kč za zdaňovací období r. 2001. Žalovaný odvolání žalobce proti tomuto správnímu rozhodnutí zamítl, a to rozhodnutím ze dne 18.4.2007, č.j. 6887/07-1200-702271.

II.

Stručný obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného

[2] Správce daně naplnil ust. § 47 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“), neboť před uplynutím tříleté subjektivní prekluzivní lhůty zahájil ve smyslu § 16 tohoto zákona daňovou kontrolu, tj. úkon směřující k dodatečnému vyměření daně s tím, že daňový subjekt byl o tomto úkonu řádně zpraven. Zpráva o daňové kontrole byla s daňovým subjektem řádně projednána, žalobce se k výsledkům uvedeným ve zprávě o daňové kontrole vyjádřil písemně podáním z 2.11.2005. Dne 27.3.2006 předložil žalobce další podání – doplnění vyjádření ke zprávě o výsledku daňové kontroly. Dne 18.4.2006 proběhlo ústní jednání, jehož předmětem bylo seznámení žalobce s doplněným řízením, uvedeným ve zprávě o výsledku daňové kontroly. Při jednání dne 24.5.2006 byla podepsána a převzata zpráva o daňové kontrole ve smyslu ust. § 16 odst. 8 daňového řádu. Předmětem zvýšení základu daně za rok 2001 byla částka 3 239 492,- Kč, kterou žalobce uplatnil za zdaňovací období roku 2001 jako odečet daňové ztráty podle § 34 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. o daních z příjmů ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „ZDP“). Uplatnění odečtu daňové ztráty správce daně neuznal s ohledem na její neoprávněné vykázaní v daňovém přiznání za rok 2000 a její dodatečné zrušení na základě provedené daňové kontroly zdaňovacího období 2000. Rozhodnutí vydané správcem daně za zdaňovací období r. 2000 bylo předmětem odvolání žalobce. O podaném odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů právnických osob a dodatečnému výměru na zrušení daňové ztráty z příjmů právnických osob Finančního úřadu ve Zlíně č.j. 151830/06/303917/4391 ze dne 14.6.2006, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň z příjmů právnických osob ve výši 1 204 350,- Kč a dodatečně zrušena daňová ztráta z příjmů právnických osob v částce 9 588 243,- Kč za zdaňovací období r. 2000, rozhodl žalovaný rozhodnutím č.j. 6225/07-1200-702271 tak, že podané odvolání zamítl. Dne 16.4.2007 bylo předmětné rozhodnutí žalovaného doručeno, nabylo právní moci, daňová ztráta za zdaňovací období r. 2000 byla pravomocně zrušena a není ji tedy možno aplikovat jako položku ve smyslu § 34 odst. 1 ZDP, tedy položku odčitatelnou od základu daně v následujících zdaňovacích obdobích.

III.

Žalobní námitky

[3] V žalobě je poukázáno na to, že jejím předmětem je především otázka prekluze práva vyměřit daň (zda je vůbec možné při tříleté prekluzi v jeden okamžik zkontrolovat a doměřit čtyři úplná zdaňovací období). Další otázkou je výklad vzniku povinnosti podat daňové přiznání u daně z příjmů právnických osob a poslední výkladové téma spatřuje žaloba v možnosti uplatnění daňové ztráty a v otázce použití dosud nepravomocně vyměřené ztráty. Z důvodů procení ekonomie upřednostňuje žalobce jako hlavní žalobní bod (před zbylými 11 žalobními body) otázku prekluze dle ust. § 47 odst. 1 d.ř.

Podle žalobce nastala v daném případě prekluze u zdaňovacího období roku 2000 uplynutím roku 2003. Proto daňová kontrola, zahájená dle tvrzení správce daně 15.12.2004 (podle žalobce ve skutečnosti až 4.2.2005), byla zahájena bezmála rok po prekluzi. Nemohlo tak dojít ke změně daňové povinnosti za zdaňovací období roku 2000, potažmo zdaňovacích období následujících, ve kterých jde jen o uplatnění ztráty právě z roku 2000. Podle žalobce povinnost přiznání mu jako povinnost hmotněprávní (ve smyslu ust. § 38n zák. č. 586/1992 Sb.) vznikla 1. ledna 2000, neboť tohoto dne vzniklo zdaňovací období roku 2000. Ve smyslu

ust. § 47 odst. 1 daňového řádu nelze daň vyměřit ani doměřit po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období roku 2000, tedy po ukončení roku 2003. Při takové tříleté prekluzivní lhůtě není rovněž možné v jeden okamžik zahájit kontrolu čtyř zdaňovacích období (trvajících každé jeden celý kalendářní rok, takže nebylo možno kontrolovat rok 2003, neboť ještě neuplynul konec roku, v němž vznikla povinnost podat přiznání s prekluzivní lhůtou ohledně vyměření s počátkem od 1.1.2005, § 47 odst. 1 daňového řádu). Navíc vyměření (i dodatečné na základě kontroly) musí být ve lhůtě dle § 47 odst. 1 daňového řádu také pravomocné (viz též ust. § 41 odst. 2, věta druhá daňového řádu).

[4] Žalobce dále vytýká nesprávnou aplikaci ust. § 34 odst. 1 ZDP, neboť podle tohoto ustanovení lze od základu daně odečíst daňovou ztrátu, která vznikla a byla vyměřena za předchozí zdaňovací období. Přitom výraz „byla vyměřena“ neznamená nic více a nic méně než to, že ztráta musí být vyměřena pravomocně. Předmětné rozhodnutí o změně výše ztráty – dodatečný platební výměr za rok 2000, č.j. 151830/06/303917/4391, byl vystaven dne 14.6.2006 a právní moci nabyl doručením dne 16.4.2007. Tato nově stanovená ztráta však byla odečtena od daňového základu za zdaňovací období roku 2001, 2002 a 2003 shodně též 14.6.2006, tedy v okamžiku, kdy nejenže rozhodnutí o výši daňové ztráty nebylo pravomocné, ale nebylo ještě ani právně účinné, neboť nebylo nikomu doručeno.

[5] Pokud jde o v žalobě uvedené další žalobní námitky, lze je shrnout následovně. Žalobce tvrdí, že jeho jménem jednaly osoby, které nikdy neměly (z plné moci ze dne 15.8.2000) oprávnění takto vystupovat, takže žádný úkon zahájení daňové kontroly učiněn nebyl. Za porušení práv žalobce lze považovat i to, že se v řízení ke svým dotazům nedozvěděl, zda je s ním vedeno nějaké řízení (zřejmě vyměřovací), kdy a jakým úkonem bylo zahájeno, a kdy byl o tomto úkonu vyrozuměn (§ 21 odst. 1 daňového řádu). Neproběhlo rovněž řádné projednání zprávy o daňové kontrole. Zpráva o daňové kontrole byla totiž žalobci předána až po jejím projednání a skončení daňové kontroly, což je v rozporu s právem podle ust. §16 odst. 4 písm. f) daňového řádu. Vzhledem k tomu, že doměření daně bylo učiněno výhradně na základě zprávy o daňové kontrole a že hodnocení žádných důkazních prostředků neproběhlo, porušily finanční orgány ust. § 2 odst. 1, odst. 2, odst. 3, odst. 9 daňového řádu a ust. § 31 odst. 2 daňového řádu. Žalovaný dále pochybil v tom, že v rozporu se zásadou uvedenou v § 2 odst. 2 a 9 daňového řádu odmítnul výslovný požadavek žalobce na účast v odvolacím řízení. Z důvodů zahájení kontroly po prekluzi, získání důkazů před zahájením řízení, jednání s nepříslušnou osobou, řádného neprojednání zprávy o daňové kontrole jsou všechny shromážděné důkazní prostředky získány nezákonně. Podkladem pro rozhodnutí nejsou důkazy, které by si žalovaný opatřil v souladu se zákonem ČR. Porušeno bylo i právo žalobce (§ 23 odst. 1 a 2 daňového řádu) seznámit se s obsahem spisů, neboť způsob jejich vedení umožňoval manipulaci s jejich obsahem a znemožňoval tak jeho kontrolu. Žalobce má i pocit, že s ním žádný pověřený pracovník správce daně nejednal (svou totožnost a své oprávnění k činnostem vědomě, úmyslně a opakovaně tajili) a veškeré úkony a veškeré listiny jsou získány nezákonně. Přestože odvoláním napadená rozhodnutí správce daně I. stupně se týkají z hlediska práv a povinností žalobce zásadních otázek, nebyla s ohledem na ust. § 32 odst. 3 daňového řádu zdůvodněna. Žalobce má za to, že uvedené ustanovení je protiústavní a dává proto na zvážení případné využití čl. 95 odst. 2 ústavního zákona č. 1/1993 Sb.

IV.

Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

[6] Z písemného vyjádření žalovaného k žalobě zejména vyplývá, že protokolem o zahájení daňové kontroly dne 15.12.2004, jakož i protokolem ze dne 4.2.2005, č.j. 24736/05/393933/1759, je doloženo, že tvrzení žalobce o formálním zahájení daňové kontroly

není pravdivé. Dne 15.12.2004 tak bylo současně se zahájením daňové kontroly zahájeno řízení vyměřovací (§ 21 odst. 1 daňového řádu). Jelikož za zdaňovací období roku 2000 měl daňový subjekt povinnost podat daňové přiznání v roce 2001, bylo v daném případě možné zahájit ve smyslu ust. § 47 odst. 2 daňového řádu daňovou kontrolu v termínu do 31.12.2004, což se také stalo. K prekluzi za zdaňovací období roku 2000 tedy nedošlo. Za žalobce v daňovém řízení oprávněně jednala na základě plné moci ze dne 15.8.2000 D. Š. Předseda představenstva Ing. J. V. jednal za daňový subjekt v rámci prováděné daňové kontroly a jednání zmocněné zástupkyně v žádném řízení nerozporoval. Ještě před datem 18.4.2006 vstoupil Ing. V. v řadě případů do jednání se správcem daně, a zúčastnil se rovněž společně s D. Š. a daňovým poradcem Ing. S. dne 18.4.2006 seznámení se zněním Zprávy, včetně vydání jejího opisu. Ve stanovené lhůtě však ke Zprávě žádné námitky neuplatnil a nepředložil rovněž žádný znalecký posudek. Dne 24.5.2006 došlo k jednání, kterého se zúčastnil Ing. J. V., bývalá zástupkyně žalobce D. Š. a nový zástupce žalobce Ing. Piech (plná moc ze dne 24.5.2006). Při jednání byla k projednání a podepsání předložena zpráva ve znění, se kterým byla D. Š. a Ing. V. seznámeni dne 18.4.2006. Daňová kontrola byla ukončena v souladu se zákonem. Žalovaný nesdílí názor žalobce, že daňová ztráta musí být pravomocně vyměřena, neboť ust. § 34 odst. 1 ZDP uvádí, že se jedná o „daňovou ztrátu, která vznikla a byla vyměřena“. Úkonem vedoucím k vyměření daně byla daňová kontrola a na základě Zprávy o daňové kontrole bylo ukončeno vyměřovací řízení vydáním rozhodnutí. Zpráva obsahuje zjištěný skutkový stav včetně podkladů, z kterých vychází. Obsahuje i zdůvodnění a hodnocení důkazů. Žalobce nebyl krácen na svém právu ve smyslu ust. § 16 odst. 4 písm. c), písm. f) daňového řádu. Rovněž odvolání bylo projednáno v souladu s ust. § 50 odst. 7 daňového řádu. Vzhledem k tomu, že přezkumné řízení ve smyslu ust. § 50 odst. 3 daňového řádu prováděl odvolací orgán z písemností předložených prvoinstančním správcem daně a neuskutečnil žádné doplňovací řízení, nebyl důvod k novému projednání. Přitom daňové řízení je podle ust. § 2 odst. 4 daňového řádu vždy neveřejné. Ze Zprávy i z celého spisového materiálu vyplývá, že správce daně nezískal důkazní prostředky nezákonně. V průběhu daňové kontroly uskutečňoval nahlížení do spisu zástupce žalobce příp. Ing. V., žádné námitky však nepodali. Žalobce nepodal odvolání ani proti rozsahu nahlédnutí do spisu. Zástupce žalobce se nedostavil na Finanční ředitelství v Brně a nepožadoval nahlédnutí do odvolacího spisu. Ze spisového materiálu rovněž nevyplývá, že by žalobce požadoval prokázat totožnost, a že by využil své oprávnění na předložení služebního průkazu správcem daně a toto mu bylo odmítnuto. Pracovníci správce daně svoji totožnost netajili, ve všech protokolech jsou uvedena jména pracovníků, kteří jednali s daňovým subjektem. Pověření pracovníků konat vyplývá z jejich pracovního zařazení. Předmětnou námitku uplatňuje žalobce až v žalobě. Platební výměr nemusí být ve smyslu ust. § 32 odst. 3 daňového řádu odůvodněn, přičemž zpráva o kontrole v podstatě obsahuje odůvodnění platebního výměru. Tvrzení žalobce, že hmotně právní námitky nerozvíjel s ohledem na skutečnost, že k nim nemá dostatek informací (navíc by byly rozsáhlé), přičemž i znalec se prakticky přiklonil k nulové hodnotě akcií, ukazuje na to, že nulová hodnota akcií byla jako opravná položka ve výši 13 500 000,- Kč zahrnuta do daňových nákladů neoprávněně.

V.

Obsah repliky žalobce

[7] V písemné replice ze dne 9.1.2009 žalobce poukázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I.ÚS 1611/07 a I.ÚS 1835/07 na podporu žalobních tvrzení o délce prekluzivní lhůty pro vyměření daně a formální zahájení daňové kontroly. Pro daňovou kontrolu nebyl důvod a i kdyby byl, nebyl sdělen předem. V replice dále žalobce reaguje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.7.2008, č.j. 8 Aps 3/2007-85, s tím, že tento rozsudek neřeší otázku zahájení kontroly, a že je nezbytné přesně zjistit skutkový stav, neboť zpráva o kontrole je jen jedním z důkazních prostředků. Konstatoval-li NSS, že zásah netrvá, neboť kontrola byla ukončena, neznamená to, že byly skutečně splněny zákonné podmínky, pokud

se týká projednání zprávy. Přitom z protokolu ze dne 24.5.2006 je zřejmé, že správce daně nevydal žalobci originál zprávy a držel jej v tajnosti až do konce jednání. Z protokolu rovněž vyplývá, že dne 24.5.2006 ještě nebylo zahájeno vyměřovací řízení. I když si žalobce dne 24.5.2006 požádal o lhůtu 32 dní na vyjádření ke zprávě, nebyla tato žádost dosud vyřízena a naopak již dne 14.6.2006 byly vystaveny napadené platební výměry. Pokud se NSS vyjádřil tak, že výklad žalobce ohledně rozsahu zastoupení je zřetelně formalistický, stalo se tak nejspíše proto, že neměl k dispozici úplný správní spis, a že dnes již je jasné (NSS sp. zn. 1 Afs 39/2006-79), že rozsah zastoupení uvedený v ust. § 10 odst. 3 daňového řádu je právní fikcí, takže správce daně, pokud tvrdí, že šlo o plnou moc generální, je povinen to prokazovat. Dále v replice žalobce zdůrazňuje některé hmotněprávní otázky a pochybení, které se dle jeho názoru daly vyjasnit v řízení před správním orgánem. Jedná se zejména o znalecký posudek ze dne 25.6.1999, o zjišťování ceny obvyklé, o hodnotu nepeněžitěného vkladu společnosti VEPO od Masny-Zlín, o výpověď JUDr. J. o hodnotě převzatých povinností, o prohlášení JUDr. D., o provádění výsledku svědka Kunce, o nehodnocení žalobcem pořízeného znaleckého posudku, o neunesení důkazního břemene správcem daně apod.

VI.

Právní hodnocení soudů

[8] Krajský soud v Brně v související věci týchž žalobců vedené pod sp. zn. 30 Ca 159/2007 zamítl rozsudkem ze dne 10.12.2008, č.j. 30 Ca 159/2007 – 72, žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.4.2007, č.j. 6225/07-1200-702271, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti předchozímu prvostupňovému správnímu rozhodnutí Finančního úřadu ve Zlíně ze dne 14.6.2006, č.j. 151830/06/303917/4391, dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů právnických osob ve výši 1 204 350,- Kč a dodatečnému platebnímu výměru na zrušení daňové ztráty z příjmů právnických osob v částce 9 588 243,- Kč za zdaňovací období r. 2000. Žalobní námitky v označené věci se shodovaly s žalobními námitkami v nyní projednávané věci. Krajský soud v Brně neshledal námitku týkající se tvrzené prekluze lhůty daň vyměřit za důvodnou; stejně tak neshledal důvodné další řádně uplatněné žalobní body. Ke kasační stížnosti žalobce zrušil Nejvyšší správní soud posledně citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně, a to rozsudkem ze dne 23.3.2011, č.j. 8 Afs 25/2009 – 108 a věc vrátil Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud m.j. konstatoval, že daňová kontrola na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období r. 2000 byla u žalobce zahájena dne 15.12.2004 protokolem o ústním jednání ze stejného dne, č.j. 247229/04/303933/1759. Ze správního spisu nevyplývá, že by správce daně přede dnem 15.12.2004 učinil vůči žalobci jakékoliv úkony v souvislosti s daní z příjmů za předmětné zdaňovací období. Ve světle závěrů usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12.11.2011, č.j. 5 Afs 15/2009 – 122, tedy tříletá prekluzivní lhůta pro doměření daně v posuzované věci uplynula dne 31.12.2003. Daňová kontrola byla dne 15.12.2004 zahájena až po uplynutí zákonné lhůty pro doměření daně a jejím zahájením tudíž nemohlo dojít k přerušení lhůty ve smyslu ust. § 47 odst. 2 daňového řádu. S ohledem na uplynutí prekluzující lhůty již Nejvyšší správní soud neřešil námitku, že toto zahájení bylo toliko formální. Daň tedy byla doměřena nezákonně. Je-li právo daň doměřit prekludováno, neměl být předmětný dodatečný platební výměr vůbec vydán.

[9] Vázán názorem Nejvyššího správního soudu, vysloveným v posledně citovaném jeho rozsudku, zrušil Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 10.5.2011, č.j. 30 Af 63/2011 – 124, shora již citované rozhodnutí žalovaného ze dne 6.4.2007, č.j. 6225/07-1200-702271, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů právnických osob ve výši 1 204 350,- Kč a dodatečnému platebnímu výměru na zrušení daňové ztráty z příjmů právnických osob v částce 9 588 243,- Kč za zdaňovací období r. 2000, a to ze shodných důvodů, jak je vyslovil Nejvyšší správní soud v posledně jeho citovaném rozsudku. Uvedeným rozsudkem Krajského soudu v Brně bylo rovněž zrušeno

citované prvostupňové správní rozhodnutí Finančního úřadu ve Zlíně ze dne 14.6.2006, č.j. 151830/06/0303917/4391.

[10] Krajský soud v Brně se v nyní projednávané věci nejprve zabýval otázkou, zda došlo k namítanému uplynutí lhůty pro vyměření daně ve smyslu ust. § 47 daňového řádu. Podle ust. § 47 odst. 1 tohoto zákona platí, že pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak, nelze daň vyměřit ani doměřit, či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení, nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde současně byla povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat. Podle ust. § 47 odst. 2 tohoto zákona platí, že byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven; vyměřit a doměřit daň však lze nejpozději do 10 let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení, nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde byla současně povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat. I v nyní projednávané věci soud vycházel z názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, uvedeném v jeho usnesení ze dne 12.1.2011, č.j. 5 Afs 15/2009 – 122, přístupný na www.nssoud.cz, podle něhož výklad § 47 daňového řádu ve znění účinném do 31.12.2009, učiněný v nálezu Ústavního soudu ze dne 2.12.2008, sp.zn. I.ÚS 1611/07, se uplatní ve všech případech daní, u nichž je dána povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení a kde je toto ustanovení používáno. Ústavní soud v citovaném nálezu vyslovil, že výklad, který odvíjí běh prekluzivní lhůty od lhůty pro podání daňového přiznání ve smyslu § 40 daňového řádu je nepřiměřeně extenzivní, protože zákonem stanovenou tříletou lhůtu fakticky prodlužuje na tři roky; běh tříleté prekluzivní lhůty je proto nutno odvíjet od konce zdaňovacího období, ve kterém vznikla daňová povinnost v souladu s hmotněprávními předpisy (pravidlo „3+0“), nikoliv od konce zdaňovacího období, ve kterém vznikla povinnost předkládat daňové přiznání. Daňová kontrola k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období r. 2000, 2001, 2002 a 2003 byla u žalobce zahájena dne 15.12.2004 protokolem o ústním jednání ze stejného dne, č.j. 247229/04/303933/1759. Ze správního spisu nevyplývá, že by správce daně před tímto datem učinil vůči žalobci jakékoliv úkony v souvislosti s daní z příjmů za předmětné zdaňovací období. Z citovaného protokolu o ústním jednání jednoznačně vyplývá, že ke kontrole byly předloženy hlavní knihy za zdaňovací období let 2000 a 2003 podle jednotlivých měsíců, deníky faktur za roky 2002 a 2003 (přijaté a vydané) a pokladní doklady r. 2003 a 2002 a pokud jde o daň z přidané hodnoty za roky 2001 – 2004. V protokolu je také uvedeno, že vzhledem ke skutečnosti, že deníky jsou obsáhlé a představují velké množství dokladů za jednotlivá období a doklady jsou archivovány mimo sídlo žalobce, bylo dohodnuto se zástupkyní žalobce, že doklady budou předkládány postupně podle ústních dohod a podle vyhodnocení, které části obchodní činnosti budou kontrolovány detailně. Dále je v protokolu uvedeno, že interní doklady jsou archivovány v trezoru u předsedy a k r. 2000 správce daně požaduje předložení smluv o nabytí obchodního podílu ve společnosti Masna a následně převod tohoto podílu na nabyvatele AUTO K.K. a interní doklady, na základě kterých žalobce účtuje v opravné položce k pohledávce za společností AUTO K.K., vč. přihlášení ke konkursu a ostatní vázící se doklady k tomuto obchodnímu případu. Zástupce žalobce uvedl, že tyto doklady nemá aktuálně k dispozici a předloží je v dohodnutém termínu. Dále je v protokolu uvedeno, že správce daně po provedeném šetření převezme hlavní knihy – sestavy – podle jednotlivých měsíců za r. 2000 – 2003; rovněž k těmto zdaňovacím obdobím rozvahy, výkony zisků a ztrát a rozsah hospodaření; průběh daňové kontroly bude aktuálně upřesňován. Z uvedeného protokolu vyplývá, že při zahájení daňové kontroly byly předloženy shora citované doklady, ohledně ostatních rozsáhlých dokladů archivovaných mimo sídlo společnosti bylo domluveno, že tyto budou předkládány postupně podle ústních dohod a požadavků správce daně. Je tedy zřejmé, že při zahájení daňové kontroly byly m.j. opatřeny základní účetní informace – počítačové sestavy obsahující hlavní knihy, rozvahy, výkazy zisků a ztrát a rozborů hospodaření za r. 2000 – 2003 podle jednotlivých měsíců a tyto

doklady byly správcem daně vráceny žalobci v rámci ústního jednání, které se uskutečnilo dne 4.2.2005 v sídle žalobce (viz protokol o ústním jednání ze dne 4.2.2005, č.j. 24736/05/303933/1759). V průběhu tohoto jednání byly dále předloženy správci daně doklady, které byly požadovány při zahájení daňové kontroly týkající se daňově uplatněné opravné položky v r. 2000, tvořené k neuhrazené pohledávce, která vznikla převodem obchodního podílu ve společnosti MASNA – ZLÍN, s.r.o. Po prostudování uvedených sestav a rozborů bylo v rámci tohoto jednání požadováno po žalobci předložení položkových rozpisů, smluv a dokladů za r. 2000 – 2003, jak je uvedeno v protokolu o jednání a dále doklady týkající se předčasného ukončení leasingu, prodeje automobilu, doklady o zrušení konkursu na firmu AUTO K.K., vážící se ke zrušení opravné položky a pohledávky. V rámci uvedeného jednání byly některé z požadovaných dokladů předloženy a bylo domluveno, že další doklady budou připraveny a předloženy v týdnu od 14.2.2005. Z uvedeného jasně vyplývá, že v dané věci nešlo o formální zahájení daňové kontroly, ale že daňová kontrola fakticky probíhala, a to ode dne 15.12.2004. Postup správce daně při zahájení daňové kontroly hodnotí soud jako opodstatněný a nerozporný se zákonem. Soud nepřisvědčil tvrzení žalobce o formálnosti zahájení daňové kontroly. Jedná se tak o úkon ve smyslu shora již citovaného ust. § 47 odst. 2 daňového řádu, tedy úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, přičemž tříletá lhůta pro vyměření daně v tomto případě běžela znovu od konce roku, v němž byl žalobce o tomto úkonu zpraven, tedy od 31.12.2004. Tříletá prekluzivní lhůta pro doměření daně, resp. přiznání nároku na daňový odpočet, v posuzované věci uplynula dne 31.12.2007, přičemž napadené rozhodnutí žalovaného bylo v této lhůty již pravomocné, tedy došlo ve lhůtě pro vyměření daně k jejímu pravomocnému vyměření.

[11] Soud se dále zabýval námitkou nezákonného odpočtu nepravomocně vyměřené daňové ztráty. Jak bylo shora již konstatováno, dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob a dodatečný výměr na zrušení daňové ztráty z příjmů právnických osob za zdaňovací období r. 2000 vydaný Finančním úřadem ve Zlíně dne 14.6.2006, č.j. 151830/06/303917/4391, byl rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 10.5.2011, č.j. 30 Af 63/2011 - 124, zrušen, a to proto, že uvedený výměr neměl být vůbec vydán, neboť daň neměla být pro uplynutí prekluzivní lhůty ve smyslu ust. § 47 daňového řádu dodatečně vyměřena. K dodatečnému vyměření daně z příjmů právnických osob za r. 2000 a k dodatečnému vyměření – zrušení daňové ztráty z příjmů právnických osob za stejné zdaňovací období došlo postupem ve smyslu ust. § 46 odst. 7 daňového řádu (jak je uvedeno v tomto rozhodnutí), přičemž podle tohoto ustanovení platí, že zjistí-li správce daně po vyměření daně, že tato stanovená daňová povinnost je nesprávně nižší oproti zákonné daňové povinnosti, dodatečně daň vyměří ve výši rozdílu mezi daní původně vyměřenou a daň stanovenou, a to dodatečným platebním výměrem. Zároveň ve smyslu shora již citovaného ust. § 47 odst. 1 daňového řádu platí, že pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak, nelze daň vyměřit ani doměřit či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde současně byla povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat. Podle ust. § 38n ZDP ve znění platném pro projednávanou věc platí, že při správě daňové ztráty ze postupuje obdobně jako při správě daňové povinnosti, avšak daňová ztráta vzniklá a vyměřená poplatníkovi zaniklému bez provedení likvidace nepřechází na jeho právního nástupce; daňová ztráta se vyměruje; při snižování daňové ztráty se postupuje obdobně jako při zvyšování daňové povinnosti; při zvyšování daňové ztráty se postupuje obdobně jako při snižování daňové povinnosti; daňová ztráta se zaokrouhluje na celé koruny nahoru. V předmětné věci šlo o snížení daňové ztráty, přičemž v tomto případě se postupuje obdobně jako při zvýšení daňové povinnosti, tedy správce daně vydal citovaný dodatečný platební výměr – dodatečný výměr. Toto správní rozhodnutí bylo zrušeno pro nezákonnost, neboť k dodatečnému vyměření daně a ke snížení daňové ztráty došlo po uplynutí prekluzivní lhůty ve smyslu § 47 daňového řádu. Obdobnou otázkou, jak byla nastolena nyní, se zabýval Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 19.2.2009, č.j. 5 Afs 43/2008 – 60, přičemž

s níže uvedeným názorem Nejvyššího správního soudu se Krajský soud v Brně ztotožňuje a uvedené závěry lze pro shodnost námitek a rozhodných skutkových okolností převzít i v nyní projednávané věci. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud vyslovil, že v jím řešené věci se daňová kontrola týkala let 2000 – 2003, tedy zahrnovala jak „základní“ zdaňovací období, v němž byla původně konkludentně vyměřena daňová ztráta v určité výši, tak období následující, v nichž byla příslušná část této daňové ztráty, jakožto odčitatelná položka podle § 34 odst. 1 ZDP uplatněna, tedy i za zdaňovací období r. 2002, které bylo posuzováno ve věci. Na základě této daňové kontroly byl správce daně oprávněn doměřit daň za ta zdaňovací období, kterých se daňová kontrola týkala, přičemž vycházel ze zjištění, která v rámci daňové kontroly učinil, neboť podle § 16 odst. 8 daňového řádu přihlédne správce daně při dodatečném stanovení daně ke všem okolnostem, které byly při daňové kontrole zjištěny. Jestliže tedy dospěl správce daně v rámci daňové kontroly k závěru, že daňová ztráta byla v r. 2000 přiznána a tedy konkludentně vyměřena v nesprávné výši, byl oprávněn toto zjištění promítnout i do zdaňovacího období r. 2002, v němž došlo k uplatnění příslušné části této daňové ztráty jako odčitatelné položky. Rozhodnutí Finančního úřadu ve Zlíně, týkající se zdaňovacího období r. 2002, jež bylo předmětem Nejvyšším správním soudem posuzované kasační stížnosti, má akcesorickou povahu vzhledem k rozhodnutí téhož správce daně, kterým byla snížena daňová ztráta stěžovatele. Je tedy zřejmé, že pokud hodlal správce daně vydat rozhodnutí odvozené, musel nejpozději zároveň s ním vydat i rozhodnutí prvotní (v daném případě prvotní rozhodnutí o dva dny předchází). Ani z ust. § 38n ZDP, ani z § 46 odst. 7 daňového řádu, ani z jiného zákonného ustanovení ovšem nevyplývá, že by odvozené rozhodnutí muselo být vydáno až po nabytí právní moci prvotního rozhodnutí, jak dovozoval stěžovatel. Odvolání proti platebnímu výměru nemá odkladný účinek, právní účinky platebního výměru (ať již je jím stanovená daň či daňová ztráta), nastávají podle § 32 odst. 1 daňového řádu okamžikem jeho řádného doručení. Ani tuto skutečnost ovšem nelze podle názoru Nejvyššího správního soudu vykládat tak, že by vydání odvozeného platebního výměru muselo nutně následovat až po doručení prvotního platebního výměru, podstatné pro právní účinky odvozeného platebního výměru je pouze to, že byl nejpozději současně s ním daňovému subjektu řádně doručen i prvotní platební výměr, což bylo v daném případě splněno. Je jasné, že pokud by bylo na základě jakéhokoliv procesního prostředku zrušeno rozhodnutí prvotní, muselo by být následně zrušeno i rozhodnutí odvozené. Tomu by nebránila ani zásada uvedená v § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „s.ř.s.“), neboť krajský soud či Nejvyšší správní soud by pro zdaňovací období r. 2002 vycházeli z toho, že daňová ztráta byla stěžovateli v době rozhodování správních orgánů snížena nezákonně. S tímto názorem Nejvyššího správního soudu se Krajský soud v Brně ztotožňuje a i pro nyní projednávanou věc lze tedy uzavřít, že správce daně prvního stupně nepostupoval v rozporu se zákonem, pokud vydání odvozeného platebního výměru nenásledovalo až po doručení prvotního platebního výměru. Oba platební výměry byly napadeny odvoláním, přičemž žalovaný rozhodnutí vztahující se ke zdaňovacímu období r. 2000 nejdříve doručil žalobci a až následně došlo k doručení rozhodnutí vztahující se ke zdaňovacím obdobím let 2001 – 2003. Jak však již bylo shora uvedeno, dodatečný platební výměr, resp. dodatečný výměr na daň z příjmů právnických osob a na zrušení daňové ztráty z příjmů právnických osob za zdaňovací období r. 2000 byl vydán v rozporu se zákonem po uplynutí prekluzivní lhůty pro vyměření daně, a proto musí být následně zrušeno i rozhodnutí odvozené, tedy nynější žalobou napadená správní rozhodnutí, týkající se zdaňovacího období r. 2001, a to bez ohledu na zásadu stanovenou v § 75 odst. 1 s.ř.s., přičemž Krajský soud v Brně musí vycházet ze skutečnosti, že i pro zdaňovací období r. 2001 platí, že daňová ztráta byla žalobci v době rozhodování správních orgánů snížena nezákonně (viz shora poukazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.2.2009, č.j. 5 Afs 43/2008 – 60, přístupný na www.nssoud.cz).

[12] Soud se dále ještě zabýval námitkou formálního zahájení daňové kontroly s odůvodněním, že pro kontrolu nebyl důvod a i kdyby byl, nebyl sdělen předem (s poukazem na nálezu Ústavního soudu I.ÚS 1835/07). Touto žalobní námitkou se soud zabýval přes uplynutí zákonné dvouměsíční lhůty pro možnost uplatnění nových důvodů žaloby, neboť námitka vychází z názoru Ústavního soudu vyjádřeného v nálezu sp. zn. I.ÚS 1835/07, který je možno označit za zásadní a s ohledem na předchozí výklad ust. §§ 16 a 47 odst. 2 daňového řádu překvapivý (Ústavní soud m.j. v uvedeném nálezu vyslovil, že pokud správce daně nemá konkrétní podezření o zkrácení daňové povinnosti daňovým subjektem, a toto podezření daňovému subjektu nesdělí, nelze zahájení daňové kontroly považovat za úkon směřující k vyměření daně, který by dle § 47 odst. 2 daňového řádu přerušil běh prekluzivní lhůty. V případě, že správce daně na základě takto zahájené daňové kontroly vyměří daň po lhůtě k tomu určené, porušuje právo na ochranu vlastnického práva zaručené čl. 11 odst. 1 Listiny). Soud také zohlednil, že k námitce prekluze lhůty pro vyměření daně je třeba přihlídnout z úřední povinnosti bez ohledu na lhůtu pro uplatnění žalobních bodů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.4.2009, č.j. 1 Afs 145/2008 – 135, přístupný na www.nssoud.cz). Ze shora již citovaného protokolu o zahájení daňové kontroly, ani z dalšího obsahu správního spisu, nevyplývá, že by správce daně žalobci sdělil konkrétní podezření o zkrácení daňové povinnosti. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, s níž se Krajský soud v Brně ztotožňuje (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.3.2010, č.j. 8 Afs 7/2010 – 70, ze dne 27.5.2010, č.j. 2 Afs 10/2010 – 71, ze dne 13.5.2010, č.j. 1 Afs 28/2010 – 107, přístupno na www.nssoud.cz), krajský ani Nejvyšší správní soud nemusí mechanicky převzít právní názor, obsažený v posledně citovaného nálezu Ústavního soudu. Jak bylo shora již uvedeno, zahájení daňové kontroly nebylo pouze formální, ale došlo k faktického prověřování správcem daně vyžádaných dokladů a samotná skutečnost, že při zahájení daňové kontroly nebyly žalobci sděleny její důvody, neznamená, že by daňová kontrola byla zahájena u žalobce svévolně. Nelze totiž vyloučit provádění tzv. namátkových daňových kontrol, které samy o sobě nejsou protizákonné. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26.10.2009, č.j. 8 Afs 46/2009 – 46, přístupný na www.nssoud.cz, navíc vyplývá, že správce daně nemusí při zahájení daňové kontroly u právnické osoby disponovat konkrétním podezřením, či pochybnostmi o řádném splnění kontrolované daňové povinnosti. Uvedené rozhodnutí bylo publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. rozhodnutí 1983, ročník 2010. Ani v projednávané věci proto nemůže uvedená námitka uspět.

[13] Nad rámec shora uvedeného ohledně ostatních žalobních námitek soud především odkazuje na právní názor týkající se těchto námitek vyslovený již v jeho předchozím rozsudku č.j. 30 Ca 159/2007 – 72, ze dne 10.12.2008, zdůrazňuje, že mohl přihlídnout pouze k námitkám, které byly (vyjma shora uvedené výjimky) uplatněny v zákonné dvouměsíční lhůtě pro uplatňování, resp. rozšiřování žalobních bodů ve smyslu ust. § 72 odst. 1 a § 71 odst. 2 s.ř.s. Ohledně těchto námitek soud shodně s posledně citovaným svým rozsudkem konstatuje, že jde o námitky týkající se procesních nedostatků daného daňového řízení. Porušení ustanovení o řízení před správním orgánem je však z hlediska zrušení rozhodnutí pro vady řízení relevantní jenom tehdy, jedná-li se o podstatné porušení takových ustanovení, které by mohlo mít na následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.). Navíc uvedené žalobní námitky nesměřují k podstatě napadeného rozhodnutí, tj. ke správnosti a doloženosti závěru žalovaného o neoprávněnosti tvorby opravné položky k pohledávce za dlužníkem AUTO K.K., s.r.o. ve výši 13 500 000,- Kč. Tuto otázku sice nastolil zástupce žalobce v replice ze dne, nicméně soud se k tomuto bodu v replice uvedenými tvrzeními žalobce nemůže zabývat. A to vzhledem k ust. § 71 odst. 2 s.ř.s., které neumožňuje rozšířit žalobu o další žalobní body po lhůtě pro podání žaloby. Ta v daném případě skončila dne 16.6.2007. Pokud jde o žalobní námitky jednotlivě, hodnotí je soud následovně. Při zahájení daňové kontroly byla za žalobce oprávněna jednat ekonomka žalobce D. Š., a to na základě plné moci ze dne 15.8.2000. Práva žalobce ve smyslu ust. § 21

odst. 1 daňového řádu nebyla porušena, neboť o úkonu, kterým bylo zahájeno řízení (o daňové kontrole) byla zmíněná zástupkyně žalobce jako účastník ústního jednání o zahájení daňové kontroly vyrozuměna. Že daňovou kontrolou bylo zahájeno vyměřovací řízení vyplývá ze zákona. Nutno vyjít totiž z toho, že předmětná daňová kontrola byla ukončena vydáním dodatečného platebního výměru (§ 16 odst. 8, § 41 odst. 2 daňového řádu). Jestliže zákon s provedením daňové kontroly spojuje vydání dodatečného platebního výměru, pak zahájení daňové kontroly, na jejímž základě došlo k vydání rozhodnutí o dani, je současně zahájením vyměřovacího řízení (§ 46 odst. 1 daňového řádu). Pokud jde o projednání zprávy o daňové kontrole, byl žalobce se skutečnostmi zjištěnými při daňové kontrole předběžně seznámen již při ústním jednání konaném dne 1.11.2005. Tohoto jednání se účastnila D. Š. na základě shora zmíněné plné moci. Formulace plné moci nepochybně Š. umožňovala oprávněně za žalobce jednat. V návaznosti na toto ústní jednání pak žalobce předložil dvě vyjádření požadující doplnění řízení. Žalovaný tedy řízení doplnil a žalobce s tímto doplněním seznámil dne 18.4.2006. Při tomto jednání si žalobce vyhradil možnost podat další vyjádření a předložit znalecký posudek. Nic z toho však neučinil a naopak potvrdil, že se dne 24.5.2006 dostaví k projednání zprávy o daňové kontrole. Průběh obou jednání je zaznamenán v příslušných protokolech, z nichž zcela jasně vyplývá, že žalobci byla předložena konečná podoba zprávy o daňové kontrole v písemné podobě, žalobce měl možnost se s jejím obsahem seznámit, zprávu převzal, měl možnost podat vyjádření, přičemž tohoto práva také využil. Pokud pak při posledním ústním jednání žalobce požadoval další lhůtu k vyjádření ve smyslu ust. § 16 odst. 4 písm. f) daňového řádu, šlo o žádost opakovanou a k poskytnutí takové lhůty již nebyl důvod. Daňová kontrola byla ukončena. Žalobce nebyl při projednání daňové kontroly žádným způsobem zkrácen na svých právech, neboť s důvody obsaženými ve zprávě o kontrole byl řádně a dokonce několikrát seznámen, stejně jako mu byla poskytnuta možnost se ke zprávě ještě před projednáním zprávy k ní vyjádřit a navrhnout její doplnění. Za situace, kdy protokoly, týkající se projednávání zprávy o daňové kontrole jsou součástí soudem konstatovaného správního spisu, přičemž obsah protokolů je účastníkům řízení znám, neshledal soud za potřebné provádět důkaz zvláštním konstatováním protokolu ze dne 24.5.2006. Pokud jde o v daňovém řízení opatřené důkazy a jejich hodnocení, soud rovněž neshledal žalobní námitky důvodnými. Tento závěr se týká i odůvodnění rozhodnutí správce daně prvního stupně. Jak shora zdůvodněno, zahájení, pokračování a skončení daňové kontroly bylo realizováno v souladu se zákonem, včetně dodržení prekluzivní lhůty a oprávnění D. Š. jednat za žalobce. Je tak zřejmé, že základním podkladem, pokud jde o shromážděné důkazy a jejich hodnocení, jakož i o skutkové a právní závěry, je zpráva o daňové kontrole, která v uvedeném smyslu obsahuje všechny potřebné skutečnosti. Tuto zprávu žalobce obdržel, takže měl možnost seznat, z jakých důvodů a na základě jakých podkladů bylo finančním úřadem vydáno žalobou napadené rozhodnutí. Žalobce mohl též využít svého práva podle ust. § 12 odst. 9 daňového řádu a požádat o sdělení důvodů rozdílů ve vztahu k ním přiznané dani. Soud tak neshledal ani důvod pro použití čl. 95 odst. 2 Ústavy. Vzhledem k tomu, že daňové řízení je vždy neveřejné (§ 2 odst. 4 daňového řádu), a že o odvolání nebylo rozhodováno na základě jiných než správcem daně prvního stupně shromážděných podkladů (v odvolacím řízení nedoplňovaných), není rovněž důvodná námitka žalobce o zkrácení jeho součinnostních práv (§ 2 odst. 2 a 9 daňového řádu). Soud neshledal ani porušení oprávnění žalobce podle ust. § 23 odst. 1 a 2 daňového řádu. Tímto ustanovením je upraveno právo nahlížet do spisu, nikoliv stanovováno, jak má být spis veden. Relevantní by tak mohlo být jenom konkretizované tvrzení o nemožnosti seznámit se s úplným obsahem spisu např. poukazem na podklad, který z hlediska doby jeho pořízení měl být v čase nahlížení obsahem spisu, a který byl poté použit jako nezbytný důkaz pro správné stanovení daňové povinnosti, a žalobce neměl možnost seznámit se s ním jiným způsobem. Pokud jde o pocity žalobce, že s ním žádný pověřený pracovník správce daně nejednal, vyplývá ze spisových podkladů, že s žalobcem při ústním jednání jednali konkrétní pracovníci správce daně. Jestliže měl žalobce za to, že šlo o subjekty, které k takovému jednání nebyly oprávněny, měl na to upozornit příslušného vedoucího pracovníka a žádat o

zjednání nápravy. Hypotetické úvahy na zmíněné téma uplatněné až v žalobě, nepovažuje soud za žalobní důvod, kterým by se mohl relevantně zabývat.

[14] Krajský soud v Brně z důvodů uvedených v odstavci 11 přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost. V dalším řízení žalovaný odstraní či zajistí odstranění uvedené vady, týkající se neoprávněného snížení, resp. zrušení daňové ztráty z příjmů právnických osob za zdaňovací období r. 2000. Žalovaný je přitom vázán názorem krajského soudu, vysloveném v tomto rozsudku (viz ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).

VII.

Náhrada nákladů řízení

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení v plné výši, neboť současně neshledal existenci důvodů, které by měly vést byť i jen k částečnému nepřiznání těchto nákladů. Náhrada nákladů řízení se sestává z náhrady za zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000,- Kč, z náhrady za 3 úkony právní služby po 2 100,- Kč (převzetí a příprava zastoupení, žalobní návrh, doplňující žalobní podání) podle ust. §§ 7, 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a tří režijních paušálů po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), ve znění platném pro projednávanou věc.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat opravný prostředek (kasační stížnost podle ust. § 102 a násl. s.ř.s.) do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2, 4 s.ř.s.).

V Brně dne 24.5.2011

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu